

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

III. ÚS 699/2025-25

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Roberta Šorla a sudcov Ivana Fiačana a Martina Vernarského (sudca spravodajca) v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], t. č. Ústav na výkon trestu odňatia slobody Bratislava, zastúpeného advokátkou prof. PhDr. JUDr. Marcelou Tittlovou, PhD., LL.M., Bernolákova 5, Modra, proti uzneseniu Okresného súdu Trnava č. k. 7Nt/57/2025-44 z 24. septembra 2025 takto

r o z h o d o l :

1. Uznesením Okresného súdu Trnava č. k. 7Nt/57/2025-44 z 24. septembra 2025 **bolo porušené** základné právo sťažovateľa na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky.
2. Uznesenie Okresného súdu Trnava č. k. 7Nt/57/2025-44 z 24. septembra 2025 **zrušuje a vec vracia** Okresnému súdu Trnava na ďalšie konanie.
3. Okresný súd Trnava **je povinný** nahradiť sťažovateľovi trovy konania **771,86 eur** a zaplatiť ich právnej zástupkyňi sťažovateľa do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto rozhodnutia.
4. Vo zvyšnej časti ústavnej sťažnosti **nevyhovuje**.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 30. októbra 2025 domáha vyslovenia porušenia čl. 2 ods. 2, svojho základného práva na súdnu ochranu zaručeného čl. 46 ods. 1, čl. 48 ods. 2 a čl. 49 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) rozhodnutím okresného súdu označeným v záhlaví tohto uznesenia, ako aj postupom, ktorý predchádzal jeho

vydaniu. Napadnuté rozhodnutie žiada zrušiť, vec vrátiť okresnému súdu na ďalšie konanie a priznať mu finančné zadosťučinenie 1 500 eur, ako aj náhradu trov konania.

2. Uznesením č. k. III. ÚS 699/2025-10 z 3. decembra 2025 bola ústavná sťažnosť sťažovateľa prijatá na ďalšie konanie v časti namietaného porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 49 ústavy napadnutým uznesením okresného súdu. Vo zvyšnej časti ústavný súd ústavnú sťažnosť odmietol.

II.

Skutkové východiská

3. Sťažovateľ vykonáva trest odňatia slobody, ktorý mu bol v trvaní 6 rokov a 8 mesiacov uložený v trestnom konaní na Mestskom súde Bratislava I (rozsudok z 27. septembra 2023) a na Krajskom súde v Bratislave (uznesenie z 15. januára 2024).

4. Počas výkonu uvedeného trestu bol sťažovateľovi trestným rozkazom okresného súdu č. k. 5T/23/2024-93 z 25. novembra 2024 okrem iného uložený súhrnný trest odňatia slobody 4 mesiace a bol zrušený výrok o treste skoršieho trestného rozkazu z 11. januára 2023.

5. Napadnutým uznesením okresný súd zamietol návrh riaditeľa ústavu na výkon trestu odňatia slobody na premenu zvyšku trestu odňatia slobody vykonávaného sťažovateľom na trest domáceho väzenia doručený 15. augusta 2025. Vychádzal zo skutočnosti, že sťažovateľ vykonáva trest odňatia slobody za obzvlášť závažný zločin s trestnou sadzbou od 10 rokov do 15 rokov odňatia slobody. Preto nie je splnená podmienka upravená v § 53 ods. 1 písm. a) Trestného zákona, podľa ktorého súd môže uložiť trest domáceho väzenia páchatelovi trestného činu, ak ho odsudzuje za trestný čin s hornou hranicou trestnej sadzby ustanovenej týmto zákonom neprevyšujúcou desať rokov.

6. Zároveň okresný súd konštatoval nesplnenie podmienky upravenej v § 65a ods. 1 písm. b) Trestného zákona, podľa ktorého súd môže odsúdenému premeniť zvyšok trestu odňatia slobody na trest domáceho väzenia, ak sú splnené podmienky podľa § 53 ods. 1 písm. c) a d) a súčasne odsúdený vykonal jednu tretinu uloženého alebo rozhodnutím prezidenta Slovenskej republiky zmierneného trestu odňatia slobody alebo dve tretiny uloženého alebo rozhodnutím prezidenta Slovenskej republiky zmierneného trestu odňatia slobody, ak ide o odsúdeného, ktorý bol pred spáchaním trestného činu vo výkone trestu odňatia slobody. K tomu okresný súd dôvodil, že sťažovateľ aktuálne vykonáva trest odňatia slobody uložený rozsudkom z 27. septembra 2023 (v spojení s uznesením z 15. januára 2024) a po jeho výkone začne vykonávať súhrnný trest odňatia slobody uložený trestným rozkazom z 25. novembra 2024. Práve z tohto druhého uloženého trestu ešte sťažovateľ nevykonal zákonom požadovanú jednu tretinu, keďže ho ešte ani vykonávať nezačal.

III.

Argumentácia sťažovateľa

7. Sťažovateľ v ústavnej sťažnosti upozorňuje, že okresný súd v napadnutom uznesení nesprávne vyhodnotil trestný rozkaz z 25. novembra 2024 ako ukladajúci trest odňatia slobody 4 roky, namiesto 4 mesiacov. Zamietnutie návrhu tak okresný súd odôvodňuje vyžadovaním splnenia podmienky (vykonanie 1/3 z trestu odňatia slobody v trvaní 4 rokov), ktorá sťažovateľovi z rozhodnutia súdu nevyplýva. Záver okresného súdu o nesplnení zákonnej podmienky na premenu

zvyšku trestu odňatia slobody na trest domáceho väzenia je vyslovene nesprávny a ide o svojvoľnú aplikáciu, resp. o svojvoľné požadovanie splnenia takej podmienky (vykonanie 1/3 z trestu v trvaní 4 rokov), ktorá nemá oporu v právoplatnom a vykonateľnom súdnom rozhodnutí.

8. Druhá námietka sťažovateľa cieľi na uplatnenie § 53 ods. 1 písm. a) Trestného zákona na jeho prípad. V uvádzacej vete § 65a ods. 1 Trestného zákona zákonodarca na účel premeny zvyšku trestu odňatia slobody na trest domáceho väzenia explicitne vyžaduje naplnenie požiadaviek podľa § 53 ods. 1 písm. c) a d) Trestného zákona, nie však požiadavky podľa § 53 ods. 1 písm. a) Trestného zákona. Okresný súd preto svojvoľne a bez opory v ustanoveniach Trestného zákona požaduje od sťažovateľa aj naplnenie podmienok, ktoré zákonodarca nevyžaduje, t. j. svojvoľne rozširuje podmienky pre rozhodnutie o premene zvyšku trestu na trest domáceho väzenia o také, ktoré zákonodarca pre tento postup nežiada, resp. na ktorých splnenie zákonodarca rozhodnutie súdu o premene zvyšku trestu na trest domáceho väzenia neviaže.

IV.

Vyjadrenie okresného súdu a replika sťažovateľa

IV.1. Vyjadrenie okresného súdu:

9. Okresný súd uviedol, že v odôvodnení napadnutého uznesenia došlo z dôvodu pisárskej chyby pri dĺžke trestu uloženého v konaní sp. zn. 5T/23/2024 k nesprávnemu uvedeniu trvania 4 roky namiesto 4 mesiace, nič to však nemení na tom, že sťažovateľ trest uložený v konaní sp. zn. 5T/23/2024 má začať vykonávať až po výkone trestu uloženého mu v konaní sp. zn. 5T/18/2023 s predpokladaným koncom 23. októbra 2029. Z trestu uloženého okresným súdom v konaní sp. zn. 5T/23/2024 dosiaľ nevykonal nič, teda logicky nemohol vykonať 1/3 tohto uloženého trestu odňatia slobody v zmysle § 65a ods. 1 písm. b) Trestného zákona.

10. Pokiaľ ide o sťažovateľovu námietku nesprávnej aplikácie § 65a ods. 1 a § 53 ods. 1 Trestného zákona, ktoré nie sú navzájom k sebe vo vzťahu špeciality, okresný súd sa s ňou nestotožňuje, čo vyplýva aj z odôvodnenia napadnutého uznesenia. Nejde teda o svojvoľné rozširovanie podmienok vo vzťahu k rozhodovaniu o premene zvyšku trestu odňatia slobody na trest domáceho väzenia.

IV.2. Replika sťažovateľa:

11. Sťažovateľ dôvodí, že vykonal viac ako 1/3 z celkovej doby uloženého trestu. Na strane okresného súdu teda nešlo o pisársku chybu, ale o podstatnú chybu konania. Zákomom požadovanú 1/3 z uloženého trestu by totiž sťažovateľ ku dňu konania verejného zasadnutia nesplnil len vtedy, ak by okresný súd počítal u odsúdeného trest 6 rokov a 8 mesiacov spoločne s trestom 4 roky, ktorý sťažovateľovi nikdy uložený nebol.

12. K uplatneniu § 53 ods. 1 písm. a) Trestného zákona sťažovateľ pripomína, že pravidlá uvádzané v § 53 Trestného zákona sa vzťahujú na ukládanie trestu domáceho väzenia. Tieto pravidlá nemožno zamieňať s pravidlami pre premenu zvyšku trestu odňatia slobody na trest domáceho väzenia, kde relevantným je § 65a ods. 1 Trestného zákona, ktoré vyslovene vyžaduje, aby na možnú premenu trestu boli splnené podmienky podľa § 53 ods. 1 písm. c) a d) Trestného zákona, v žiadnom prípade nie aj podmienka podľa § 53 ods. 1 písm. a) Trestného zákona, ktorú však okresný súd požadoval od sťažovateľa splniť.

V.

Posúdenie dôvodnosti ústavnej sťažnosti

13. Podmienky premeny zvyšku trestu odňatia slobody na trest domáceho väzenia podrobne upravuje § 65a Trestného zákona, ktorý zároveň vyžaduje aj splnenie podmienok podľa § 53 ods. 1 písm. c) a d) Trestného zákona kladených primárne na ukladanie trestu domáceho väzenia. Osobitosť sťažovateľovej právnej situácie však spočíva v tom, že mu počas výkonu trestu odňatia slobody bol právoplatne uložený trest odňatia slobody v inej trestnej veci. Z toho okresný súd vyvodzuje, že návrhu podľa § 414a ods. 1 Trestného poriadku nemožno vyhovieť, keďže trest odňatia slobody uložený v inej trestnej veci sťažovateľ ešte ani nezačal vykonávať, a preto nemohol ani splniť podmienku výkonu zákonom predpísanej časti (1/3) trestu odňatia slobody uloženého v inej trestnej veci. Práve uvedená podmienka je medzi sťažovateľom a okresným súdom sporná.

14. Vyriešenie načrtnutej spornej otázky priamo súvisí so sťažovateľovým základným právom na súdnu ochranu, pretože v konaní o návrhu riaditeľa ústavu na výkon trestu odňatia slobody bola poskytovaná súdna ochrana jeho subjektívnemu právu na premenu zvyšku trestu odňatia slobody na miernejší trest domáceho väzenia. Na účel vyriešenia ťažiskovej spornej otázky je nutné, aby sa ústavný súd venoval výkladu zodpovedajúcich ustanovení Trestného zákona o Trestného poriadku, a to napriek tomu, že jeho úlohou nie je ochrana podústavného práva. Výklad a uplatnenie podústavných pravidiel všeobecným súdom však môže mať negatívny dopad na základné práva a slobody dotknutej osoby a ochrana základných práv a slobôd tvorí primárny účel konania podľa čl. 127 ods. 1 ústavy.

15. Z koncepcie právnej úpravy obsiahnutej v § 53 ods. 1 a § 65a Trestného zákona, ako aj v § 414a Trestného poriadku vyplýva, že o premene možno rozhodovať len vtedy, keď sa trest odňatia slobody, ktorého zvyšok má byť premenený, vykonáva. Práve preto je oprávneným navrhovateľom podľa § 414a ods. 1 riaditeľ ústavu na výkon trestu odňatia slobody, v ktorom sa daný trest vykonáva. Zároveň to znamená, že predmetom rozhodovania príslušného súdu je premena zvyšku práve a len toho trestu odňatia slobody, ktorý sa v čase podania návrhu podľa § 414a ods. 1 Trestného poriadku vykonáva. *A contrario* platí nielen to, že riaditeľ ústavu nie je oprávnený navrhnúť premenu zvyšku trestu odňatia slobody, ktorý síce už právoplatne uložený je, ale sa ešte nevykonáva, ale aj to, že ak je podaný návrh na premenu zvyšku trestu odňatia slobody v čase jeho skutočného výkonu, potom predmetom rozhodovania príslušného súdu nemôže byť iný trest odňatia slobody, ktorý už právoplatne uložený bol, ale sa ešte nevykonáva. Súd vždy rozhoduje o premene konkrétneho trestu odňatia slobody, ktorý sa v čase podania návrhu podľa § 414a ods. 1 Trestného poriadku vykonáva, nie o síce právoplatne uložených, ale z hľadiska ich výkonu budúcich trestoch odňatia slobody. Pri takýchto „budúcich“ trestoch odňatia slobody by v prípade akceptácie prístupu okresného súdu bolo z povahy veci vylúčené skúmanie niektorých zákonných podmienok premeny [napr. podmienky podľa § 65a ods. 1 písm. a) Trestného zákona spočívajúcej v preukázaní polepšenia odsúdeného plnením povinností a jeho správaním vo výkone trestu]. Okrem toho trest odňatia slobody uložený v inej trestnej veci, na výkon ktorého má odsúdený nastúpiť po výkone trestu odňatia slobody, o premene zvyšku ktorého sa rozhoduje, nepredstavuje ani z praktického hľadiska prekážku premeny. Výkon trestu domáceho väzenia po premene totiž aktivuje pravidlo upravené v § 435a ods. 1 Trestného poriadku, podľa ktorého výkon trestu domáceho väzenia sa

(*ex lege*, pozn.) prerušuje vzatím odsúdeného do väzby alebo nastúpením odsúdeného do výkonu trestu odňatia slobody v inej trestnej veci.

16. Riaditeľ ústavu, v ktorom sťažovateľ vykonával trest odňatia slobody, doručil 15. augusta 2025 okresnému súdu návrh na premenu zvyšku trestu odňatia slobody, ktorý sťažovateľ začal vykonávať 15. januára 2024 na základe právoplatnosti rozhodnutia súdu v trestnej veci sp. zn. 5T/18/2023 (vo výkone väzby v predmetnej veci bol od 23. februára 2023). Išlo teda o návrh na premenu zvyšku vykonávaného trestu odňatia slobody. Povinnosťou okresného súdu bolo posúdiť splnenie podmienok na premenu zvyšku práve a výlučne tohto trestu odňatia slobody. Nebol správny postup okresného súdu, ak splnenie podmienok pre premenu zvyšku vykonávaného trestu odňatia slobody skúmal aj prizmou ešte nevykonávaného trestu odňatia slobody právoplatne uloženého v inej trestnej veci. Právny názor okresného súdu totiž vedie k výsledku, keď by návrhu riaditeľa ústavu podľa § 414a ods. 1 Trestného poriadku nikdy nebolo možné vyhovieť v prípade, ak v čase rozhodovania o premene je známe, že po vykonaní aktuálne vykonávaného trestu odňatia slobody má odsúdený nastúpiť výkon trestu odňatia slobody právoplatne uloženého v inej trestnej veci. Okresný súd tak vo svojej podstate vytvoril druhovú (normatívnu) podmienku premeny, ktorá ale nevyplýva zo žiadneho ustanovenia Trestného zákona alebo Trestného poriadku, a preto nemá potrebnú oporu v zákone.

17. Druhým dôvodom, na ktorom okresný súd založil zamietnutie návrhu riaditeľa ústavu, bolo nesplnenie podmienky zakotvenej v § 53 ods. 1 písm. a) Trestného zákona, podľa ktorého súd môže uložiť trest domáceho väzenia páchatelovi trestného činu, ak ho odsudzuje za trestný čin s hornou hranicou trestnej sadzby ustanovenej týmto zákonom neprevyšujúcou desať rokov. Daná podmienka, ktorá musí byť splnená, ak súd trest domáceho väzenia ukladá, nemusí byť splnená, ak súd rozhoduje o premene zvyšku trestu odňatia slobody na trest domáceho väzenia. Súd totiž môže premeniť zvyšok trestu odňatia slobody na trest domáceho väzenia, ak sú splnené podmienky podľa § 53 ods. 1 písm. c) a d) Trestného zákona a súčasne ďalšie podmienky vypočítané v § 65a ods. 1 Trestného zákona. Podmienka podľa § 53 ods. 1 písm. a) Trestného zákona medzi ne nepatrí, a preto splnená byť nemusí. Právny názor okresného súdu o nutnosti splnenia predmetnej podmienky teda ústavný súd vyhodnocuje ako zjavný právny omyl, ktorý má za následok ústavnú neudržateľnosť napadnutého uznesenia.

18. Ústavný súd sumarizuje, že uplatnenie ustanovení Trestného zákona o premene zvyšku trestu odňatia slobody na trest domáceho väzenia okresným súdom nebolo realizované ústavne konformným spôsobom (čl. 152 ods. 4 ústavy), keďže okresný súd na rozhodnutie o návrhu riaditeľa ústavu aplikoval pravidlá, ktoré nemajú potrebnú oporu v zákone. Takto dotvoril neprípustným spôsobom vôľu zákonodarcu, čo sa negatívne odrazilo na subjektívnej právnej pozícii sťažovateľa tak, že k premene ním vykonávaného trestu odňatia slobody na miernejší trest domáceho väzenia nedošlo. Súdna ochrana preto sťažovateľovi nebola poskytnutá v súlade s požiadavkou ústavnej konformného výkladu a uplatnenia podústavného práva tvoriacou podľa ustálenej judikatúry ústavného súdu (IV. ÚS 77/02, III. ÚS 36/09, III. ÚS 346/09, I. ÚS 674/2014) obsah základného práva na súdnu ochranu zaručeného čl. 46 ods. 1 ústavy. Preto ústavný súd ústavnej sťažnosti vyhovej a vyslovil porušenie jeho základného práva na súdnu ochranu napadnutým uznesením okresného súdu (bod 1 výroku tohto nálezu).

19. Zjavnú pisársku chybu okresného súdu, ktorý namiesto skutočnej výmery trestu odňatia slobody v rozsahu 4 mesiacov uloženej trestným rozkazom z 25. novembra 2024 argumentoval v napadnutom uznesení výmerou 4 rokov, nepovažuje ústavný súd v ľudskoprávnej rovine za relevantnú, pretože sama osebe ani v spojení s inými determinantmi rozhodnutia nevyvolala pochybenia, kvôli ktorým ústavný súd dospel k vyhovujúcemu výroku tohto nálezu.

20. Pokiaľ ide o namietané porušenie čl. 49 ústavy, uvedený ústavný článok sa primárne vzťahuje na ukládanie trestu za spáchaný trestný čin. V sťažovateľovom prípade okresný súd rozhodoval o premene už uloženého trestu na iný druh trestu. Vyhovenie v tejto časti ústavnej sťažnosti by tak prichádzalo do úvahy len v extrémnom prípade, keď by prostredníctvom trestnoprávneho inštitútu premeny trestu fakticky došlo k uloženiu takého druhu trestu, ktorý zákon uložiť neumožňuje. Ústavným súdom identifikovaná vada uznesenia okresného súdu popísanú povahu nevykazuje, keďže okresný súd pochybil pri uplatňovaní podmienok zákonom aprobovanej premeny jedného druhu trestu na iný druh trestu, pričom zjavný právny omyl okresného súdu nevyústil do uloženia trestu, ktorý zákon nepredpokladá. Preto v tejto časti ústavnej sťažnosti nebolo možné vyhovieť (bod 4 výroku tohto nálezu).

21. Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy ak ústavný súd vyhovie sťažnosti, svojím rozhodnutím vysloví, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené práva alebo slobody podľa odseku 1, a zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah. Ústavný súd môže zároveň vec vrátiť na ďalšie konanie.

22. Nápravu porušeného základného práva sťažovateľa možno dosiahnuť zrušením napadnutého uznesenia okresného súdu a vrátením veci na ďalšie konanie. Preto ústavný súd rozhodol tak, ako je uvedené v bode 2 výroku tohto nálezu. Okresný súd viazaný právnym názorom ústavného súdu [§ 134 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“)] bude po vrátení veci povinný opätovne rozhodnúť o návrhu riaditeľa ústavu. Svoje rozhodnutie však nemôže založiť na dôvodoch, ktoré v tomto náleze ústavný súd identifikoval ako poznačené zjavnými právnymi omylmi spôsobujúcimi rozpor so sťažovateľovým základným právom na súdnu ochranu zaručeným čl. 46 ods. 1 ústavy.

23. Sťažovateľ navrhol ústavnému súdu priznať mu podľa čl. 127 ods. 3 ústavy finančné zadostučinenie 1 500 eur. Argumentuje právnou neistotou bez toho, aby ju bližšie konkretizoval. Ústavný súd uvádza, že vyhovujúci výrok jeho nálezu v spojení so záväzným právnym názorom adresovaným okresnému súdu automaticky nemusí vyústiť do vyhovenia návrhu riaditeľa ústavu doručeného 15. augusta 2025. Povinnosťou okresného súdu po vrátení veci bude totiž vyhodnotenie aj ostatných zákonných podmienok premeny zvyšku trestu odňatia slobody na trest domáceho väzenia a následne náležité odôvodnenie ich splnenia alebo nesplnenia. Porušenie sťažovateľovho základného práva na súdnu ochranu napadnutým uznesením okresného súdu je tak plne kompenzovateľné zrušením napadnutého uznesenia a vrátením veci na ďalšie konanie. V tejto časti preto ústavný súd sťažovateľovej ústavnej sťažnosti nevyhoviel (bod 4 výroku tohto nálezu).

VI.

Trovy konania

24. Podľa § 73 ods. 3 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže v odôvodnených prípadoch podľa výsledku konania uznesením uložiť niektorému účastníkovi konania, aby úplne alebo sčasti nahradil inému účastníkovi konania alebo štátu trovy konania.

25. Ústavný súd s ohľadom na vyhovenie ústavnej sťažnosti priznal sťažovateľovi náhradu za dva úkony právnej služby, a to za prevzatie a prípravu zastúpenia, ako aj za podanie ústavnej sťažnosti. Za stanovisko k vyjadreniu okresného súdu ústavný súd sťažovateľovi náhradu trov nepriznal, keďže stanovisko neobsahovalo žiadne relevantné skutkové alebo právne argumenty nad rámec tých, ktoré sťažovateľ predniesol v ústavnej sťažnosti. Oba uznané úkony právnej služby boli vykonané v roku 2025. Pri výpočte trov právneho zastúpenia sťažovateľa ústavný súd vychádzal z § 1 ods. 3, § 11 ods. 3, § 13a ods. 1 písm. a) a c) a § 16 ods. 3 vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov. Základná sadzba odmeny za úkon právnej služby uskutočnený v roku 2025 je 371 eur a hodnota režijného paušálu je 14,84 eur. Spolu tak náhrada trov právneho zastúpenia za dva úkony právnej služby predstavuje 771,86 eur. Priznanú náhradu trov právneho zastúpenia je krajský súd povinný uhradiť na účet právnej zástupkyne sťažovateľa (§ 62 zákona o ústavnom súde v spojení s § 263 Civilného sporového poriadku) v lehote dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu (bod 3 výroku tohto nálezu).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 26. februára 2026

Robert Šorl
predseda senátu